

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1797/2021
15.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Гордане Џакула и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Зорана Ненковић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., ради повреде нужног наследног дела, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1517/20 од 09.07.2020. године, у седници одржаној 15.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1517/20 од 09.07.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против преуде Апелационог суда у Нишу Гж 1517/20 од 09.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П 1938/2016 од 21.04.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је оставилац, покојни ГГ, бивши из ..., повредио нужни наследни део тужилаца уговором о поклону Ов Ш 864/2011 од 15.06.2011. године, који је закључен између њега, као поклонодавца и тужене, као поклонопримца, а којим је располагао целокупном својом имовином, станом у ... у Улици ..., који се налази у стамбеној згради изграђеној на кп.бр. ... КО ... у корист тужене, те да се изврши редукација уговора о поклону Ов Ш 864/2011 од 15.06.2011. године тако што ће се утврдити да су тужиоцу сувласици од по 1/6 на напред наведеном стану, по основу права на нужни наследни део иза смрти свога оца, сада покојног ГГ, бившег из ..., те да је тужена дужна да им то право призна и трпи упис права сусвојине пред надлежним службама. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1517/20 од 09.07.2020. године, одбијена је жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснаже пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из члана 42. Закона о наслеђивању, одбијен је, као неоснован захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је уговором о поклону, који је закључен између сада покојног ГГ и тужене, повређен њихов нужни део. Тужиоци су деца покојног ГГ, а тужена је супруга из другог брака. Отац тужилаца је пре него што је са туженом закључио уговор о поклону, са туженом, као даваоцем издржавања закључио уговор о доживотном издржавању 14.07.2009. године, а након тога, 15.06.2011. године уговор о поклону. Предмет оба уговора је била иста непокретност. Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари одлуку о основаности захтева тужилаца засновали на примени одговарајућих одредби материјалног права, Закона о наслеђивању, која је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Стога, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 07.11.2016. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 500.000,00 динара.

С обзиром да у овом случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужилаца није дозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић